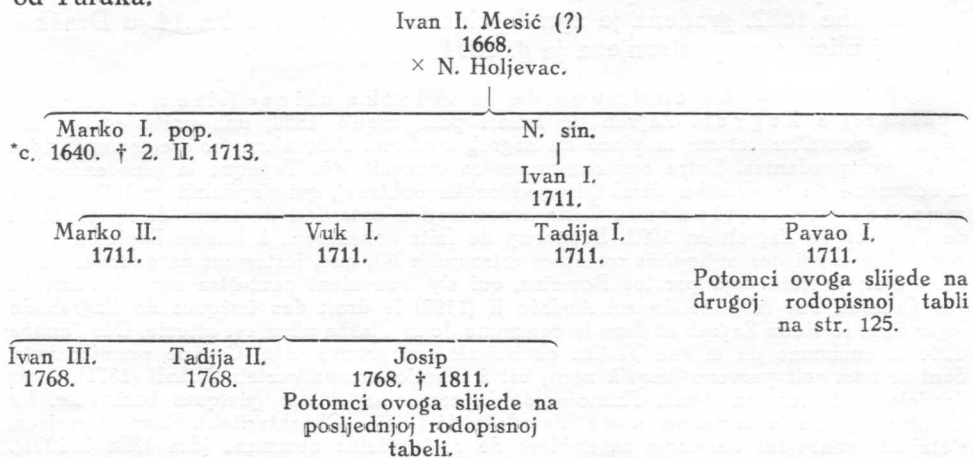

E. LASZOWSKI: GENEALOGIJA PORODICE MESIĆ

Od pametara, kako nam bilježi povijest, bilo je u Lici vazda odličnih i slavni porodica. Iz srednjega vijeka spominju se mnoge takove slavne porodice, a naročito od hrvatskih plemena Gusića, Mogorovića i dr. I među mlađim porodicama, tamo od XVII. stoljeća ističu se mnoge svojim velikim rodoljubnim djelima. Imamo slavni ljudi, koji su svojim junaštvom proslavili svoje ime i svoju domovinu. Sama već ratna povijest našega naroda spominje mnoga t. zv. zlatna imena, mnoge junake, koji su hrabro vojevali diljem Evrope u različnim znamenitim bojovima.

Među ovako značajne porodice spada i rod M e s i ć a, koji se historijski javlja već u XVI. stoljeću, a naročito se proslavljuje slavni popom M a r k o m M e s i ć e m, junačkim pobornikom oslobođenja Like i Krbave od Turaka.

Kako o Mesićima nemamo do XVI. stoljeća podataka, ne možemo ustanoviti, kojemu je hrvatskom plemenu pripadala ova porodica. Svakako je bila slobodna i dičila se svojom starom »plemenšćinom«. Porodica M e s i ć a, nedvojbeno je prastara lička, a po svoj prilici imade svoje ishodište u Brinju, odkuda se razgranila preko Kapele.

Već godine 1551. spominju popisi vojnika brinjske posade I v a n a M e s i ć a, koji je tamo služio uz plaću od 3 for. na mjesec.¹⁾

Godine 1642. spominje se M a r k o M e s i ć, koji je bio vojvoda brinjski, a godine 1645. B l a š k o M e s i ć, brinjski zastavnik.²⁾

Spomenuti M a r k o M e s i ć, prisustvovao je godine 1645. uređenju međa između Brinjana i tamošnjih Vlaha. Sa još četiri Brinjana potpisao

¹⁾ Lopašić: Acta Conf. III. 410.

²⁾ Ibidem II, 255. 271.

je Marko ispravu o uređenju ovih međa 22. novembra, a tu se potpisao »nobilis« Marko Mesich i do svoga potpisa stavio pečat.³⁾ Isti ovaj Marko spominje se godine 1672., a tada ga pisma zovu »Burkgrafom« brinjskim.⁴⁾

Kad je kralj Leopold, u Grazu 24. septembra 1668. izdao privilegij Ogulincima, isticao je njihove velike zasluge u bojevima s Turcima. U prvoj već točki određuje »das man die vier Voivoden als Wollfen und Johann Puxaritsch (Puškarić), gebrüder, dann den Nicola Turkovich und Johann Mesich (Mesić) als alt herkombene adeliche Leuthe ehren, dafür halten und respectiren solle.«⁵⁾

Ovdje se dakle spominje Ivan Mesić vojvoda ogulinski. U kakvom je srodstvu bio s prije spomenutima, nije nam poznato. Lopašić u svom djelu »Dva hrvatskih junaka Marko Mesić i Luka Ibrišimović«, hoće da je taj Ivan Mesić zastavnik brinjski, a poslije stražmeštar ogulinski, otac slavnoga Marka Mesića arcidjaka ličkoga, koji se rodio oko godine 1640. od matere iz roda plemića Holjevacu Brinjskih.⁶⁾ To, međutim, nije ničim utvrđeno, nego se osniva samo na jednom predmnijevanju. Nu da to stoji, onda je isti Ivan Mesić imao osim Marka barem još jednoga sina, od koga se rodio sin Ivan II.

Povelja, kojom je Leopold I. 24. septembra 1668. u Grazu potvrdio slobostine Ogulinaca, a u kojoj izričito veli, da se Ivan Mesić imade smatrati starim plemićem, a po tom i njegovo potomstvo, bila bi apsolutno čvrsti dokaz plemstva porodice Mesića, kad bi bilo moguće dokazati filijacijom, da potonji Mesići potječu izravno od rečenoga Ivana, a upravo to nije moguće, jer za to nema ni spisa, ni matica.

Tu pomaže darovnica kralja Leopolda, izdana u Beču 3. juna 1693., kojom je popu Marku Mesiću, arcidjaku ličko-krbavskomu, te kapelanu vojske karlovačkog generalata, darovao kulu, odnosno zidani dvor Mašaluk u pristajalištu staroga grada Budaka u Lici, sa svim pripadnostima i »omne ius nostrum regium«. Ova darovnica nije izdana samo popu Marku, već i njegovim: »consanguineis et cessionariis, sed et datariis, donatariis ac legatariis, ipsorumque haeredibus et posteritatibus primum quidem masculini, iis vero deficientibus etiam foemini sexus universis«. Ujedno je isti naložio kaptolu senjskomu, da obdarenika propisno uvede u posjed⁷⁾.

Po tadašnjem pravu, postao je Marko Mesić plemić, a po slovu darovnice i svi oni, koji će ovo imanje od Marka naslijediti.

Oporukom svojom od 26. jula 1711., odredio je pop Marko Mesić nasljednicima svojih imanja sinove svoga nećaka Ivana II. Mesića: Marka, Vuka, Tadiju i Pavla, dakle po smislu i po slovu kraljevske darovnice — ako i nijesu bili plemići, postali su takovima prije rečeni sinovi Ivanovi.

³⁾ Prepis od g. 1713. 19. decembra u rat. arhivu u Beču: H. K. R. 1713. Croatica. December 19.

⁴⁾ Lopašić, o. c. II. 349.

⁵⁾ U bečkom rat. arhivu: Kanzlei-Acten VII. 128.

⁶⁾ Izdanje »Maticе Hrvatske« u Zagrebu, 1888. str. 31.

⁷⁾ Kopija u bivšem c. i k. arhivu zajedn. financ. ministarstva: Fasc.: Ungarn 1693. 3. Juni, te u bečkom rat. arhivu H. K. R. Bs. - 9 - 123.

U ovom je dakle slučaju neoboriva činjenica, da je u smislu darovnice kralja Leopolda loza Ivanova postala nasljednicom plemstva, koje je stekao pop Marko Mesić.

Nastaje pitanje, kako da potomci Ivana Mesića nijesu bilježeni u matice krštenih, vjenčanih i umrlih kao plemići? Odgovor je u ovomu: Kad su Mesići nasiljem krajiških zapovjednika izgubili Mašaluk, pak se napokon 5. augusta godine 1769. uz oštetu od 700 for. odrekli svojega prava na posjed Mašaluk, te je ovaj konačno utjelovljen generalatu karlovačkomu, kojemu su izručili i sve spise, što su se odnosili na Mašaluk, moguće, da se držalo e da su time izgubili i plemstvo, a tim više je to moguće, jer se pod plemenšćinom u Lici razumijevala djedovina, stari obiteljski posjed. Tako je valjda došlo do toga, da svećenici nijesu upisivali plemićku oznaku u matice. Pa znamo, da su Mesići u svojim prvim poznatim generacijama bili skroz vojnička graničarska porodica, a kad su izgubivši Mašaluk, držali posjede kao lena graničarska, sva je prilika, da su na svoje plemstvo zaboravljali. Znamo i to, da je krajiška uprava nekako sistematski uništavala sve tragove plemstva po Krajinu, samo da ljude učini skroz i skroz podvrgnutim jurisdikciji krajiškoj, jer je tada plemić potpadao još i pod jurisdikciju kralja, kao membrum coronae.

Nije se to dogodilo samo s Mesićima. To se dogodilo sa Zdunićima, Vučetićima, Rajkovićima i drugim ličkim plemićima, makar su mnogi i krišom sačuvali svoje plemićke listove i donacije. Bilo je slučajeva, kako pripovijeda tradicija obiteljska kod nekih porodica krajiških, da je vojnička uprava jednostavno pobrala i uništavala plemićke spise krajiških plemićkih porodica.

Tu je dakle silom, nepravdom tamanjeno plemstvo, unatoč izričnoj klauzili povelja, koja veli, da se plemstvo podijeljuje s v i m p o t o m c i m a.

U takovim dakle slučajevima, gdje su vladale toliko nasilne prilike, držimo, da nije opravdana ona naredba koja je vrijedila do prevrata 1918. u pitanjima o plemstvu, da naime probant mora dokazati, e da su 60 godina unatrag od 1848. njegovi pređi rabili plemićka prava i naslove.

Marko I. Mesić, rodio se (po Lopašićevim podacima) oko godine 1640. O njegovoj mladosti i naukama ne zna se gotovo ništa, ali je stoga njegov rad oko oslobođenja Like i Krbave, i blagotvorno djelovanje u puku dobro poznato. To je Rade Lopašić vrsno opisao u spomenutom svom djelu. Zato ovu partiju i mimoilazimo. Godine 1711. boravio je Marko I. u Zagrebu, gdje je sastavio svoju oporuku 26. jula i baštinicima svojih imanja u Lici naimeovao sinove svoga nečaka Ivana II., Vuka I., Tadiju I., Marka II. i Pavla I. Ivanu Vučetiću i njegovoj zaručnici Luciji Mesić, ostavio je neke zemlje i marvu što je označeno u posebnom pismu.

Rođaku svome plemenitom Šimunu Mesiću, ostavio je najboljega konja s opremom. Sastavljanju oporuke, koju je Marko I. sam potpisao, prisustvovali su zagrebački kanonici: Gjuro Röss, Ivan Zebac, Gjuro Branjug, Nikola Gradski i Sigismund Sinersperg te župnik kravarski Ivan Holjevac.⁸

Ivan II., nećak popa Marka Mesića je dakle sin Markova brata, kojega ime ne poznajemo. Svakako se je rodio u Brinju ili gdje u okolini nje

⁸) Lopašić: Act. Conf. III. 253.

govoj. Kad su g. 1711. uređivana uživanja zemalja u Glibodolu između Brinjana i Stajničana te Dabranima, potpisao je Ivan Mesić, zastavnik brinjski uz popa Marka Mesića i druge neke spis, kojim je odnos spomenutoga uživanja uređen. Na spis je stavio i svoj pečat. Slijedeće ga godine 1712. nalazimo kao kapetana u Udbini i Perušiću, nu tad ga pisma spominju starcem (seniculus).⁹

Čini se, da je već g. 1715. umro, jer se na njegovom mjestu kao kapetan spominje Mate Novačić.

Ivan II. Mesić imao je sinove: M a r k a, V u k a, T a d i j u i P a v l a ; koji se zajedno s ocem spominju u oporuci popa Marka Mesića (filii fratruelis Ioannis).

V u k (Vučina, Wolfgang) I. M e s i ć sin Ivana II. nećaka popa Marka, spominje se prvi puta god. 1711. u oporuci popa M a r k a I. M e s i ć a. Služio je također u krajiškoj vojsci junačkih Ličana. God. 1724. bio je kapetanom u Ličkom Novom, te je god. 1725. branio svoje pravo i braće svoje na imanja Mašaluk. God. 1728. i 1732. nalazimo ga porkulabom u Budaku.¹⁰

Još bi spomenuli G j u r u M e s i ć a, koji se g. 1728. 14. juna spominje kao vrhovni kapetan u Bilaju.¹¹ Rodna veza ovoga u spomenutima nije nam poznata.

M a r k o II. M e s i ć, sin Ivanov posvetio se je također vojničkoj službi. Prvi puta se spominje u oporuci popa Marka Mesića 1711. God. 1742. sudjelovao je kod podsade Praga za vrijeme austrijskoga nasljednoga rata i bio je više puta ranjen. God. 1746. postao je kapetanom u Guiscardijevoj pukovnji (ličkoj) karlovačkoga generalata. Službovao je u Bilaju. Za trećeg sleskoga rata god. 1758 sudjelovao je kod ispada iz Olumuca na čelu bataljuna dobrovoljaca, koji ga zapustiše. God. 1760. stupio je u mir zbog slabosti i rana.

God. 1768 bio je već mrtav. Ostavio je sinove I v a n a III., kapetana u ličkoj pukovnji, T a d i j u II., stražmeštra, i J o s i p a, dobrovoljca u istoj pukovnji. Ob ovima izdao je 9. septembra 1768. arcidjakon ličko-krbavski Ivan Krst. Cabalini u ličkom Novom svjedodžbu, da su to jedini muški potomci (masculini sexus), koji imaju pravo na legate uređene oporukom popa Marka Mesića.¹²

I v a n III., sin Markov služio je u ličkoj pukovnji u Otočcu. God. 1746. bio je poručnik, a g. 1760. nadporučnik i kapetan. S nepoznatih razloga napustio je vojničku službu. On je zamolio kraljicu Mariju Tereziju, da mu dozvoli napustiti vojničku službu, uz odreku sviju prava svojih, a da se čast njegova prenese na potporučnika Pavla pl. Oreškovića uz nadoplatu od 800 for. To mu je dozvoljeno, i tako je Ivan Mesić u Otočcu 21. augusta 1770. potpisao o tom revers, na koji je postavio svoj »gewöhnliches Petschaft«, jer nije znao ni pisati ni čitati. Ime mu je potpisao W. Valcony u prisuću majora V. Smerittera. Na pritisnutom pečatu vidi se u zlatnom polju na desno okrenuti lav, koji stoji na zelenom tlu, a drži u

⁹) Lopašić: Act. Confin. Croat. III. 261., 262., 282.

¹⁰) Acta Licae-Corbav. u kr. drž. arhivu u Zagrebu. Croatica, august 1725. N. 25. u ratnom arhivu u Beču: Inner-Oeserreich. Hofkriegsrat. Lopašić o. c. III. 306.

¹¹) Ibidem.

¹²) Acta Licae et Crobaviae u drž. arhivu u Zagrebu. — Originali u ratnom arhivu u Beču. H. K. R. 1769. — 44. — 17. (Bilješke potpuk. Ive Mesića iz istog arkiva).

uzdignutoj desnoj šapi krivošiju sablju. Nakit na kacigi je rastući lav, desnom šapom drži križ. Naokolo štita običajni plašt.

Kad je umro ne znamo, nu navodno je ostavio dvije kćeri.¹³

P a v a o I., sin Ivana Mesića, nećaka popa Marka Mesića, spominje se u oporuci Markovoj g. 1711. Sva je prilika, da je imao sina Gjuru, od kojega je poteklo obilno potomstvo.

Tu nam rasvijetljuje rodopis plemićki proces M a r k a M e s i ć a, distriktnog notara u Valpovu g. 1833.¹⁴

Po izjavi Luke Mesića iz Kamenice br. 10. u tadašnjoj brinjskoj kumpaniji, 54 god. staroga, koji je 30. aprila 1828. bio preslušavan glede osobe i plemstva rečenoga notara, izjavio je p o p r e d a j i, da je čuo od svojih roditelja i rođaka, da je pop Marko Mesić imao šestero braće: P a v l a, Vuka, Sere (Serafina), Franju, Tomicu i Vida. Prema izjavi istoga te Mate Mesića iz Brinja br. 16 (65 godišnjeg) oca 4 djece, Mihajla Mesića iz Stajnice br. 12., (64 god.), oca 2 djece, Mike Mesića iz Jezerana br. 58., oca 6 djece, koji su bili rođaci s rečenim notarom u 5. koljenu, rodio je P a v a o M e s i ć sina G j u r u, ovaj V i d a, stražmeštra, koji je pao u ratu s Turcima, a ovaj rečenoga notara M a r k a.

Predloženi su i krsni listovi i to:

1. P a v a o * u Brinju 24. augusta 1714., sin Mike i Marije Mesić.¹⁵

2. V i d * u Stajnici 10. septembra 1748., sin Gjure i Magdalene Mesić.¹⁶

3. M a r k o * u Stajnici 14. septembra 1785., sin Vida stražmeštra i Marije Mesić.¹⁷

Još je župnik u Jezeranama Ivan Alojzije Borić izdao 27. marta 1828. svjedodžbu na osnovi izjave do 80. godišnjih staraca, da je G j u r o otac V i d a bio doista sin P a v l a M e s i ć a. Ta svjedodžba izdana je zbog toga, jer se krsni list Gjure Mesića nije mogao pronaći, pošto su krsne knjige požarom propale.

Izjava svjedoka potpunoma pada pogledom na tvrdnju, da je pop Marko Mesić imao gore spomenutu šesticu braće. Zbrka leži u tom, što su tu sinovi Ivana, nećaka popa Marka, držani braćom njegovom. Među tom šesticom nalazimo samo V u k a i P a v l a kao faktički jur dokazane sinove Ivana nećaka popa Marka, dok su nam Sere, Franjo, Vid i Tomica skroz nepoznati u ono doba. Šesti brat Marko nije pop Marko, već M a r k o sin Ivana nećaka popa Marka.

Dapače je skroz nemoguće, da bi se navodni brat popa Marka P a v a o rodio g. 1714.!

Vijest (krsni list) o Pavlu * 1714. sinu Nikole i Marije Mesić, ne može ulaziti ni u kombinaciju s lozom spomenutoga Pavla sina Ivana nećaka popa Marka. Taj mora da spada sasvim drugoj lozi Mesića, nu kojoj, to se za sad ne može ustanoviti.

¹³) Original u ratnom arhivu u Beču: H. K. R. 1770. — 11. — 294. i bilješke potpuk. Ive Mesića iz istoga arkiva.

¹⁴) Original u arhivu županije virovitičke 1833. No. 87. — Laszowski. Matica plemstva županije požeške, srijemske i virovitičke. (Plem. procesu su priloženi su krsni listovi i druga dokazala).

¹⁵) Kumovi: Tomo Vučetić i žena mu Luca.

¹⁶) Kumovi: Nikola Sertić sa ženom.

¹⁷) Kumovi: Kapetan Luketić i gospodja Julijana Vučetić.

Prema iznesenom bio bi dakle rodopis Marka notara ovaj:

Distriktualni notar Marko Mesić, rodio se je u Stajnici kbr. 14. Poslije svršenih nauka, a za vrijeme francuske vlade u Lici, kao mladić odselio se od onuda u tadašnju austrijsku Hrvatsku, te se posvetio gremijalnoj službi. Već god. 1827. bio je u Valpovu distrikt. notarom (notariuss districtualis, notarius oppidi Valpovo). Već god. 1819. počeo je sabirati dokazala o svom plemićkom podrijetlu i potomstvu od loze popa Marka Mesića. Sa svojim rođakom Maksimilijanom Mesićem, obratio se je najprije na ratno vijeće u Beču, tražeći povratu starih obiteljskih imanja u Mašaluku, i potrebna dokazala. Otpisom ratnoga vijeća od 27. maja 1819. br. 1240. odgovoreno mu je, da je grad Mašaluk doista kraljevskom darovnicom dan god. 1693. obitelji Mesića, nu pogledom na zahtjev, da se povrate ta imanja je odbijen, i to na osnovi očitovanja braće Mesića¹⁹ od 5. augusta 1769. danog u Karlovcu, kojim su se ovi odrekli svakoga prava na Mašaluk uz odštetu od 700 for. koju je platila ugarska komora, dok je Mašaluk već god. 1746. za vrijeme uređenja Krajine pod princom Hildburghausenom, utjelovljen Krajini. Posjedi pako što ih drže Mesići, jesu krajiško leno, podložno u svakom pogledu jurisdikciji Krajine.

No to nije uništilo nadu, na dokaz plemstva. God. 1827. bio je Marko Mesić sam u Brinju i Stajnici, gdje je pribirao krsne listove svojih pradjedova. Uslijed njegove molbe na ogulinsku pukovnicu br. 3., preslušani su i gore spomenuti svjedoci 30. aprila 1828., koji su iskazali rodopisne prilike, kako su gore razložene. Ove iskaze ovjerovila je vojna oblast. Pristojbe toga preslušanja iznosile su 15 for.²⁰

Sabravši tako potrebna dokazala, podnesao je notar Marko Mesić predstavku na županiju virovitičku, kojom je molio priznanje plemstva i upis svoje porodice u katastar plemstva županije virovitičke. Referent županije fiscus magistratualis Pavao Belošević, podnio je županiji obširno izvješće (5. januara 1833.), u kojem je prikazao ispravnost dokazala financija, a učinio predlog, da se može priznati plemićem i

¹⁸⁾ Spominje se u predstavi Marka Mesića na županiju virovitičku.

¹⁹⁾ Za cijelo: Ivana, Tadija i Josipa. Vrlo je zanimljiva činjenica, da su Mesići morali tom zgodom vojnoj upravi izručiti sve spise, koji su se odnosili na Mašaluk. Tako im je iz ruku oduzet svaki dokaz njihovih prava i po tom plemstva.

²⁰⁾ Prilog plem. procesu kao gore.

unijeti u katastar plemića. Na osnovu toga je županija virovitička na svom zasjedanju 7. i slijedećih dana mjeseca januara 1833. priznala Marku Mesiću plemstvo i upisala ga u katastar plemića te mu je izdala pod br. 87. o tom svjedodžbu.²¹

Upis glasi: »Anno 1833. sub generali item 7. et sequentibus ianuarii Eszekini servata congregatione.

No. 87. Egregius Marcus Meszics, notarius Valpoviensis indubiam nobilitatem, nexum et descendentiam suam benigno privilegio donationali per divum regem Hungariae Leopoldum anno 1693. Marco Meszich, presbytero clementer concensso legitimans, pro vero et indubitato nobili recognitus catastro huic illatus est«.

Svjedok u plem. procesu Marka Mesića, notara, Luka Mesić bio je s njime u 5. stepenu u krvnom srodstvu a bio je sin pokojnoga Vida i Marije Mesić.

U oporuci popa Marka Mesića od god. 1711. spominje se plemić Šimun Mesić, rođak popa Marka, kojemu je oporučitelj namijenio najboljega konja. U kakovom je bio Šimun srodstvu s popom Markom ne znamo. Vjeroatno je, da je Šimun Mesić brigom i potporom svoга rođaka popa Marka posvetio se nauci. On je učio filozofiju u isusovačkom kolegiju u Trnavi, te je ondje za kancelara O. Martina Szentivany-a 26. juna 1701. promoviran na čast doktora filosofije. Uz to je učio i pravo, te se spominje kao magister iuris utriusque peritissimus.²²

God. 1709. nalazimo Šimuna Mesića u Zagrebu, gdje kod čazmanskoga kaptola obnaša službu odvjetnika: »iuris utriusque causarum advocatus« i »iuratus«.²³ 1. maja 1710. podijelio mu je kralj Josip I. ugarsko-hrvatsko plemstvo i grb, koji sastoji od modroga štita, u kojem stoji na zelenom trovrhu (tricolis) laktom poduprto crveno odjeveno rame s gušćim perom u ruci, u desnom uglu gore je zlatna četverotraka zvijezda. Kacića, nakit i plašt nije podijeljen, dok štit okružuje s obje strane po jedna lovogrančica. Plemstvo njegovo proglašeno je iste godine na hrvatskom saboru.²⁴

Od vremena djakovanja svoга prijateljevao je s Nikolom Domladovcem, koji je bio u trnavskom kolegiju. Ovomu je u Trnavu poslao neke arke djela o B. D. M. i »hrvatski katekizam«, dok ga je Domladovac molio, da mu pošalje historijska djela: »Speculum Marianum« i nekakovu veliku knjigu, koja je, kako je čuo tiskana u Beču ili drugdje. U to vrijeme boravio je Mesić u Varaždinu (19. septembra). Domladovac mu stavlja na adresu »philosophiae magistro nec non iuris utriusque peritissimo, olim auditori in academia Tyrnaviensi«.²⁵

Kako vidimo morao je Mesić biti vrlo ugledan pravnik.

Simon Mesić oženio se je sa Jelenom, kćeri samoborskoga vlastelina Franje pl. Saića (Szaich) i Katarine pl. Mihanović. S ovom je god. 1709. 14. aprila pred zagrebačkim kaptolom kupio od ka-

²¹) Process. nob. kao gore. — E. Laszowski, Matica plemstva, županije Požeške, Virovitičke i Srijemske.

²²) Izvornici u držav. arhivu u Zagrebu: Depos. Archiv. capit. Zagrab., Acta saec. XVIII. fasc. I. No. 30.

²³) Ibidem fasc. IX. No. 3.

²⁴) Original u arhivu Jugosl. akademije. — Bojničić: Der Adel von Kroatien u Slavonien. — Saborski zapisnik u drž. arhivu.

²⁵) U arhivu kaptola zagreb. (kao gore). Ser. chronol. (sine dato).

nonika Gjura Ressa jedan mlin na potoku Cirkveniku ispod Novevesi u Zagrebu za 50 for.²⁶⁾

Iz ovoga braka rodio se valjada jedinac sin **N i k o l a M a t i j a** oko g. 1717. Njemu posvetiše brižan odgoj roditelji njegovi. Osnovne škole učio je po svoj prilici u Zagrebu, a onda je pošao u Bolonju, gdje je na tamošnjem hrvatskom kolegiju polazio visoke škole. Vrativši se u domovinu posvetio se službi. Godine 1748. izabran je privremenim, a 5. marta 1749. definitivnim notarom županije zagrebačke i križevačke. Godine 1750. izabran je u komisiju, koje je bio predsjednikom Ivan Bužan, a članovi Baltazar Krčelić, kanonik, Ivan Juršić, Krsto Cvetenović. Ova komisija imala je zadaćom ispitati bunu seljaka, koja je planula protiv Raucha. U decembru 1753. izabran je podžupanom zagrebačkim.²⁷⁾ Prije toga bio je i notarom plem. općine turopoljske a od 13. decembra 1751. do svoje smrti obnašao je i odličnu čast župana turopoljskoga.²⁸⁾ Umro je 19. maja 1755. u 38. godini života u Samoboru, a pokopan je u župnoj crkvi. O njemu veli Krčelić, da je bio »vir bene lectus ac in expectatione maiorum officiorum. Dominabatur persimonia et avaritia«. Oženjen je bio s potomkom ugledne turopoljske porodice Pogledića.

S njime je i ova linija u muškoj lozi domrla, jer kći njegova Rosina bila je udata za baruna Aleksandra Mihajla Malenića, koji je s njome i sinom Franjom Aleksandrom 6. jula 1776. postao grofom.²⁹⁾

Rodopis ove grane :

Šimun
× Jelena Saić
|
Nikola Matija
* c. 1717. † 1755. 19. V.
× Pogledić
1757.
|
Rosina
× bar., grof Aleksandar
Mihalj Malenić.

Napokon priopćujemo na koncu rodopis potomaka **J o s i p a M e s i ć a** sina Marka a unuka Ivana nećaka popa Marka Mesića. Sastavljen je po krsnim listovima (župe Osik lički, Perušić, zagreb. vojnička župa, Sisak).

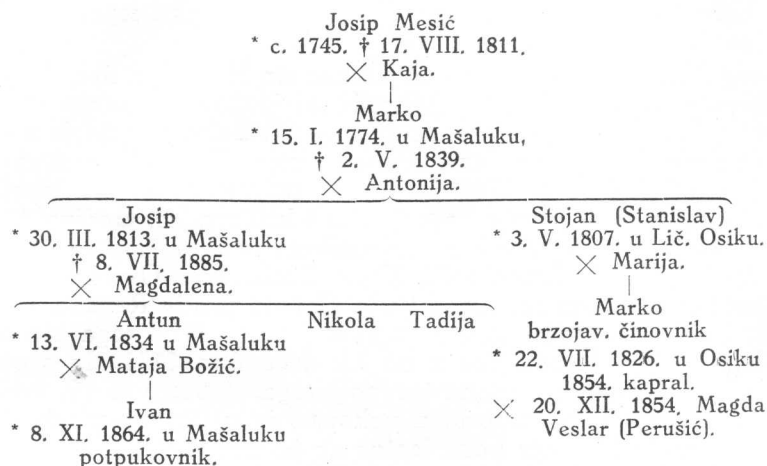
Kako se dakle vidi, kolijevka Mesića je Brinje, odakle su se raselili po svim hrvatskim krajevima, dok ih još ima dosta u Lici. Kod svih je još živa uspomena na slavnoga popa Marka Mesića, kojega slavi i narodna pjesma.

Dodajmo još, da je i **M a t i j a M e s i ć**, prvi rektor zagrebačke univerze, rođen 19. februara 1826. u Brodu na Savi, bio sin doseljenika iz Like, koji se je dičio svojim predima i p o p o m Markom Mesićem.

²⁶⁾ U kr. drž. arhivu u Zagrebu. Depos. arch. capit. Zagrab: Acta capituli raec. XVIII. fasc. 666. No. 9.

²⁷⁾ Kereselich Balt. Annuae str. 6, 32, 100, 116, 119, 128, 168, 169, 288.

²⁸⁾ Laszowski: Povjest Turopolja I.

Résumé. — Dans cet article, l'auteur, substitut du directeur des archives royaux d'Etat, construit la généalogie de la famille Mesić. (lisez: Messitch). La famille Mesić est originaire du vieux comitat croate de Lika, très probablement de Brinje et de ses environs. On raconte au XVIe siècle déjà quelques membres de cette famille au service des empereurs dans la Kraïna (confins militaires). Leur titre de noblesse est attesté en 1668, par l'empereur Léopold Ier dans un privilège accordé aux habitants d'Ogouline. De cette famille est issu le célèbre «pope» (prêtre) Marco Mesić, qui a héroïquement lutté contre les Turcs et aidé à délivrer la Lika et la Krbava de la puissance turque. En récompense de ces mérites il a reçu du roi la propriété dite de Machalouk dans la Lika, et cette propriété était aux mains des descendants de ces neveux jusqu'au milieu du XVIIIe siècle, c'est à dire jusqu'au moment où la Voïna Kraïna l'a rachetée et se l'est incorporée. Plusieurs membres de la famille Mesić se sont illustrés comme soldats ou comme officiers dans les guerres du XVIIIe siècle, et leurs descendants nos contemporains occupent, eux aussi, un haut rang dans l'armée.